

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. IV. De damnatione vigesimæ propositionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

ab opposito contradictorio consequentis ad oppositum contradictorium antecedentis.

27. Iam vero quod hæc propositio sit antecedens, vnde infertur manifestè propositio damnata, ostendo primo. Per solam non repugnantiam voluntatis non potest voluntas efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum ad assensum impellentium: sed iuxta hanc sententiam sola datur non repugnantia voluntatis: ergo voluntas non potest efficere, vt assensus Fidei sit magis firmus in se ipso, quam mereatur pondus rationum: ergo ex eo, quod non detur positivum imperium voluntatis, sed sola non repugnantia eius, infertur propositio damnata.

28. Maior probatur. Nam firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, est firmitas adhesionis ad obiectum, fundata in eo, quod videt intellectus firmitatem connexionis cum obiecto: atqui per solam non repugnantiam voluntatis non adhæret voluntas firmiter ad obiectum; nam adhæreere firmiter dicit vehementem inclinationem; & non repugnare voluntatem, solum dicit quandam permissionem: ergo firmitas, quam dat voluntas actui Fidei, non potest oriri à sola non repugnantia voluntatis.

Filguer

29. Ostendo secundo. Nam intellectus non cogitur, nec determinatur ex motivo intellectuali ad assensum, nisi ex evidentia veri: sed in motivo intellectuali Fidei, nempe autoritate Dei revelantis, non datur evidentia veri; cum obscure cognoscat revelationem, nempe per propositionem Ecclesiæ: ergo ad assensum Fidei determinandum, non sufficit illud motivum intellectuale: ergo requiritur, quod volun-

tas illum determinet inclinatione sua ad assensum. Sed solâ non repugnantia voluntatis non potest determinari intellectus ad assensum; cum adhuc positâ eâ non repugnantia maneat intellectus indeterminatus: ergo ad huc requiritur voluntas inclinans, & determinans. Ergo vbi non datur hæc positiva inclinatio, & determinatio voluntatis, assensus Fidei in se ipso non habet maiorem firmitatem, quam eam, quam accipit à pondere rationum impellentium ad assensum.

CAPVT IV.

De damnatione vigesima propositionis.

NON EGET SVMMARIO.

30. **P**ropositio 20. ex damnatis hæc est: *Hinc potest quis prudenter repudiare assensum, quem habebat, supernaturalem.* In quo sensu eam dixerint Authores eius propositionis, me omnino latet. Et cum ea particula *Hinc* denotet, esse consequentiam deductam ex propositione immediate antecedenti; ego non video, quomodo talis consequentia inferatur ex præfata propositione 19., nisi hæc trahatur ad sensum hereticalem. Et ideo non impugno, quod non capio: satis enim impugnata manet propositio, quæ à Romano Pontifice damnatur.

31. Scio, aliquos existimasse, (referente Willelmo Sandæo in confut. trium virorum) huic damnationi subijci opinionem eorum, qui dixerunt, in fidelem, cui proponitur vt probabilior Religio Catholica, & qui statim præstat debitam diligentiam ad assequendam certitudi-

Sandæo

nem posse suspendere assensum, donec ad talem certitudinē perveniat. Ideo enim eam propositionem accufant, quia quod talis Infidelis suspendat assensum in eo eventu, idem est, ac quod repudiet illum.

32. Sed certum est, præfatam opinionem nullo modo subiacere huic damnationi. Et ex ipsis terminis propositio nis damnatæ evidenter constat: ait enim, *Repudiare assensum, quem habebat*: Sed is infidelis in præfata hypothesi nullum antea habebat assensum: ergo non potest dici, quod repudiaverit assensum, quem habebat. Id etiam constat aperte ex significatione ipsius verbi *repudiare*, quod idem est, ac repellere id, quod antea erat admissum.

Terent. Sic Terentius in Adria ait: *Repudio consilium, quod primum intenderam.*

DISERTATIO XIV.

An assensus Fidei Supernaturalis stet cum notitia solum probabili revelatoris, sive cum formidine de illa?

CAPUT I.

Refertur propositio 21. damnata; eiusque falsitas ostenditur.

SYMMARIUM.

Opinio Lumbierij. n. 2.

Quid censeat Filguera n. 3.

Ad actum Fidei Supernaturalis requiritur certitudo de revelatione Dei. n. 4.

Duplex est certitudo, scilicet obiectiva, & subiectiva, & quomodo utraque

reperiatur in actu Fidei Divina. n. 5. Actus Fidei non potest inniti revelationi falso existimata. num. 6.

Certitudo adhesionis ad obiectum est de conceptu essentiali actus Fidei. n. 7. & seqq.

Quomodo ex pia affectione accrescat actui Fidei maior firmitas adhesionis. n. 10.

1. **P**ropositio XXI. ex damnatis hæc est: *Assensus Fidei Supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solum probabili revelationis; imo cum formidine, qua quis formidet, an non sit locutus Deus.* Cuius propositionis sensus clarissimus est, neque explicatione indiget.

2. Raymundus Lumbier tom.

3. Sum. num. 1773. ait, damnatam esse hanc propositionem propter quosdam Recentiores, quos supprellis nominibus refert, asserentes, quod ut quis eliciat actum Fidei supernaturalis circa obiectum aliquod singulare, sufficit, si illud singulare probabiliter contineatur sub revelatione certa univetsali: V. g. supposita revelatione de auxilio efficaci, quia probabile est, sub auxilio efficaci probabiliter contineri præmotionem physicam; posse actum Fidei supernaturalem terminari ad talem præmotionem.

3. Emmanuel de Filguera in *Filguera* sua Lucerna in explicatione huius propositionis. 21. eos, qui censent, non requiri evidentiam credibilitatis de revelatione, subijcit huic damnationi; ita ut referens opinionem Gabrielis, quod Deus supplet evidentiam credibilitatis media illustratione, & inspiratione interna, etiam eam subijciat huic damnationi Et ita ei subijcit P. Ripaldam. Imo, & P. Suarium vult sub hac damnatione contineri, quatenus cum iste disp. 4. de Fide sect. 5. num. 7. retulisset sententiam, quæ